

Abstrakt

Práce analyzuje rakouskou bezpečnostní politiku po roce 1989. Během studené války byla charakterizována striktní vojenskou neutralitou, po jejím konci se objevily nové možnosti spolupráce v oblasti bezpečnostní politiky a mezinárodního krizového managementu. Vedle toho se však změnily i hrozby, na které je třeba reagovat. Patří mezi ně terorismus, lokální konflikty, organizovaný zločin, nedostatek zdrojů, pandemie atd. Tyto změny se promítly do rakouských bezpečnostních doktrín, které představují způsoby, jak novým hrozbám čelit. Rakouský podíl na mezinárodním krizovém managementu dostal ve sledovaném období nový rozměr díky členství v Evropské unii (EU) a programu Partnerství pro mír, který funguje pod záštitou Severoatlantické aliance (NATO). Stávající spolupráce s Organizací spojených národů (OSN) a Organizací pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) zůstala zachována a jsou patrné snahy o její prohloubení. Vnitropolitická debata ohledně členství v EU a NATO ukázala limity ve spolupráci na mezinárodním krizovém managementu a poukázala na fakt, že neutralita se stala nedílnou součástí rakouské národní identity. Dalším limitem je rozloha, lidský a vojenský potenciál Rakouska a v poslední době také nedostatek financí vynakládaných na obranu.